

онално риболовство, което се извършва за сега най-вече отъ родопчане българи, би се създадо благосъстояние на много рибари и би се увеличило количеството на уловената риба.

Покрай бръга между Бору-Гьолъ и Мароня, най-вече край селата Булатке и Чепели, се произвежда много морска солъ: годишно отъ 5 до 10 милиона оки. Условията сж много благоприятни за производство на солъ и при по-голѣми грижи би се удвоилъ придобива.²⁾

Подъ турското владичество главни пристанища на западнотракийското крайбрѣжие бѣха Еносъ и Порто-Логосъ. Отъ 1873 година, когато се построи марицината желѣзна линия, Дедеагачъ наслѣди Еносъ и не само го замѣсти но го и далеко надмина. Порто-Лагосъ прѣдставя още незначителна скеля само за частъ отъ търговията на Ксанти и Гюмюрджина.

Положението на Порто-Лагосъ е много благоприятно. Въ цѣлия бѣломорски бръгъ Лагоскиятъ или Караагачки заливъ се вдава най-далеко на сѣверъ, стига 41° с. ш., а Бору-Гьолъ прѣдставя значително продължение на залива въ Бѣломорската низина. Лагоскиятъ заливъ е широкъ по паралел-

Министерството на Земледѣлието е дало слѣднитѣ резултати: въ турско врѣме, прѣди 1912 г. се ловило въ Бору-Гьолъ около 750,000 кгр. риба, отъ която най-много шаранъ (60%), кефали (23%) и змиорки (16%). Подъ управлението на българитѣ за наемния периодъ 1914—1915 год. се наловила 270,000 кгр. риба и за 1915—1916 — 237,000 кгр.

²⁾ Въ турско врѣме се добиваше най-много солъ отъ солницата Тузла, при езерото Тузла между мухаджирскитѣ села Кукчала и Меше. Нейниятъ изпарителенъ басейнъ е 400,000 кв. метра, срѣдно годишно производство 4—6 мил. кгр., максимумъ 12 мил. кгр., може да се разшири и производството да се повиши до 20 мил. кгр. Българитѣ построиха солницитѣ